

Normální zimní ráno

Napsal uživatel Vladimír Synák – Riki
Čtvrtek, 16 Prosinec 2010 18:30

Zastavil jsem se na vokraji lesa, abych vykouřil dýmku, když přijelo embéčko. Rodinka v zářivých větrovkách s jásotem sundávala ze střechy dvoje sáňky a začala řádit na mírném vršíčku. Copak, luffáci si spletli cestu, nebo vám nezbylo na Tatry? To je tedy novina, zimní weekend pod Hřebenem.



Pak udusali plac a rozložili jídelní kout. Už jsem chtěl jít pryč, když jsem si všimnul flekatýho psa. Soustředěně se plížil proti větru a vopatrně pokukoval po štangli salámu na vokraji stolu. Ještě deset kroků. Ještě pět... Hele, támhle je další. Vyděšenej výkřik. A pes v mžiku zmizel za křovím. Lidičky se ženou za ním. Na scénu nastupuje pes číslo dvě. Výsměšně ňafne a takticky míří na druhou stranu. Chvilí ho honili, pak je to přešlo. Ten se salámem pomalu zmizel v lese. Pomalu se zvedám a chci jít. Jen náhodou narazím na stopy obou psů. Kupodivu nic nesežrali a běželi do lesů. Kapánek mě to zarazilo. „Copak tam dělaj, tak daleko vod lidí“ Lesy v těchle dobách jsou až moc mrtvý. A ticho až bodá do uší. Toulal jsem se celej den a nikoho jsem nepotkal. Až navečer zahlídnou dole v údolí Jarního potoka voheň. Rychle seběhnu dolů. Slyším kytaru, a tak udělám pár kroků a...

Pozdrav mi zamrzl v hubě, dýmka vypadla do sněhu a já jen tupě zírám. Kolem vohně sedí asi tak patnáct psů nejrůznějších ras, barev a odlišností, jeden hraje na kytaru, čuvač peče buřty, támhle jsou ti dva a ládujou se ještě s jinejma salámem a sborově kňučí jakousi píseň. Bernardýn vytáhl fajfku z huby, vyštěk něco, co se podobalo pozdravu; tak jen neurčitě zavrčím v odpověď a sednu si mezi ně.

Vladimír Synák – Riki

Trapsavec 1975